

vilget en fast Understøttelse til yngre Kræfter, og derfor synes det mig, at Folkethinget, idet det gaar med til denne Bevilling, bryder med den Tradition, det hidtil har fulgt med disse Understøttelser. Ja, enkelte Herrer nævne Drachmann, til hvem der blev bevilget Understøttelse ifjor, men ifjor stete saa meget, som efter min Mening ikke var ganske regelmæssigt. Man var ifjor i alt Fald meget flot til at bevilge og til at eftergive gammel Gjæld, og det var derfor ikke saa underligt, om denne lille Post ogsaa slap igjennem. Jeg kan saaledes ikke se, at det at give en fast Understøttelse egentlig er i Overensstemmelse med den Stilling, Folkethinget hidtil har indtaget. Der kunde ganske vist tænkes saadanne Tilfælde, hvor man maatte gjøre en Undtagelse og fravige den Regel, man ellers pleier at følge. Det kunde tænkes, at i en Tid som vor, hvor Vantro og Fritankerier breder sig mere og mere ud, og materialistisk Realisme faar mere og mere Overhaand, kunde man sige: Der er Fare paa Færde, vi ville se at drage alle gode Kræfter og al den Begavelse og Dygtighed, der findes i Folket frem, selv med store Offre, for at værges mod den Strøm, som truer med at vælte sig ind over os. Men jeg har ikke i de Anledninger, vi have hørt enten fra den ærede Minister eller fra det ærede Udvalg, hørt Noget om, at man mente, at den omhandlede Mand skulde være med til at gjøre en saadan Gjerning. Da jeg nu ikke har hørt eller veed af, at han har udfoldet nogen sær Dygtighed og Virksomhed, som har Betydning for Folket ud over det Sædvanlige, og jeg altsaa ikke mener, at der her er Grund til at gjøre Undtagelse, men at det er rigtigt at blive ved den gamle Tradition, vil jeg for mit Vedkommende stemme imod dette Vædringsforslag, og jeg vilde ønske, at flere vilde følge med mig (Stemmer: Ikke en Eneste). Det kunde dog være. Vi faae se.

Berg: Der er et Par Vædringsforslag, med Hensyn til hvilke jeg i Forbindelse med enkelte andre Medlemmer staar noget forskjelligt fra Flertallets Stilling, og som jeg derfor vil sige et Par Ord om. Det ene er Forslaget under Nr. 48; ved dette Forslag foreslaar et Mindretal — men jeg vil bemærke, at jeg her ikke har nogen Bemyndigelse til at tale for Andre end det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgtreds Bønløkke) og mig selv —, at den forlangte Bevilling til Tilskud til den dansk-norske Menighed i Paris ikke gives. Vor Betragtning er den, at, naar man ind paa dette midlertidige Tilskud for 3 Aar — selv om Ordene „for 3 Aar“ udgaa, vil dette ikke gjøre Sagen bedre, men værre, forsaavidt der er Tale om Forlængelse —, saa maa man forberede sig paa, at dette midlertidige Tilskud bliver af samme Varighed som det, der findes opført under Konto 7: midlertidigt Tilskud til den danske Forening for Evangeliet's Forkyndelse for standi-

navisse Sømand i fremmede Havne. Det begyndte som midlertidigt Tilskud, det staar der endnu i Teksten, men der er vist Ingen af os, der mener, at det er Andet end blot en Titel; vi betragte det vist nu som et konstant, varigt Tilskud, saalænge denne Forenings Virksomhed bestaar. Først blev der givet 2,000 Kr. til denne Forening, nu 4,000 Kr., men det er en Forening med en vel-signelsesrig Virksomhed for et begrændset vigtigt Diemed. Jeg tror, at det fuldt ud kan forklæres og forsvares, at Staten kommer denne Forening til Hjælp, og dersom den høitærede Minister, begrundet paa denne Forenings Virksomhed og de Krav, som under de nuværende Forhold stilles til den, havde foreslaaet dette Beløb forhøjet, saa skulde jeg ikke have sagt Noget deril. Jeg tror, at de fleste ærede Medlemmer, som overhovedet have fulgt denne Forenings Virksomhed, ville være enige med mig heri, men det, som nu her forlanges, er Noget helt forskjelligt fra det Foregaende. Det Foregaende under 7. er at møde Sømand, naar de komme i Land, maasse efter mange Aars Fraværelse, uden at have haft Leilighed til at høre Modersmaalet, og da give dem Evangeliet's Forkyndelse. Det Andet under 8. gaar ud paa at møde Folk, der paa Fastlandet enten for en meget kort Tid opholde sig paa vedkommende Sted eller have boet der saalænge, at man kan være forvisset om, at de ere istand til at høre Evangeliet's Ord i et Maal, de meget godt forstaa. Gaa vi til Paris nu, komme vi til Wien næste Aar, til Berlin tredje Aar, maasse til Rom fjerde Aar, til Hamborg femte Aar, til St. Petersborg sjette Aar og saa fremdeles. Jeg antager, at dette neppe kan være rigtigt paa en Tid, hvor vi hertilands have saa mange kirkelige Diemed, som ere utilfredsstillede, og som kræve væsentlig Hjælp. Jeg skal ikke sige Mere herom, men jeg anser det ikke for principrigtigt eller hensigtsmæssigt og i og for sig tilstrækkelig begrundet, at gaa den af den høitærede Minister foreslaaede Vej.

Det næste Forslag, som jeg vil tillade mig at omtale, er Forslaget under Nr. 56. Det hedder i Betænkningen, at Udvalget kan tiltræde Ministerens Forslag angaaende fast Ansættelse ved Theatret i Finantsaarets Løb for en Sum af 4,000 Kr. Denne Feiltagelse i Betænkningen, som, da vor Mening ikke har kunnet været tvivlsom, maa være kommen ind ved en Korrekturfeil, er rettet i Vædringsforslaget. Jeg skal minde om, at den Bestemmelse, der staar i det nuværende Lovforslag, nemlig at der i Theataraarets Løb ikke kan gives nogen fast Ansættelse ved Theatret, er en Frugt af mange Aars Overveelse og Strid imellem de forskjellige Myndigheder, og den har staet der, lige siden vi første Gang forhandlede Finantsloven, efterat den nuværende Grundlov var given. Det er altsaa et Gjørde, som er reist for den Betragtning, at der ikke kan